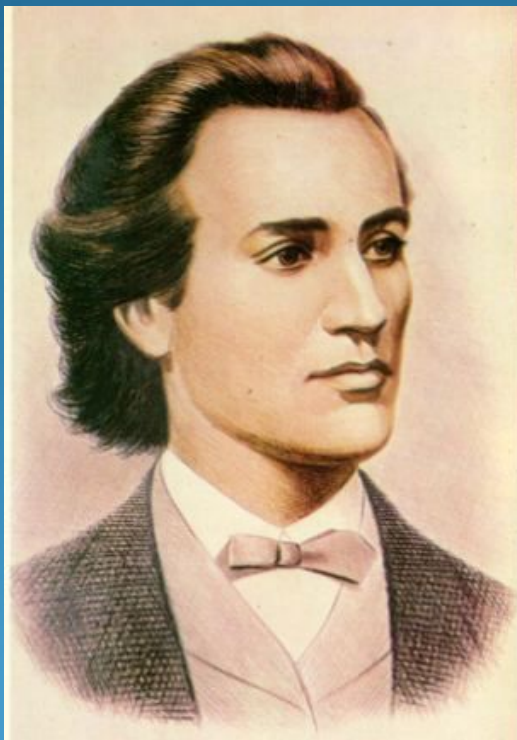

Mihai Eminescu

- luceafărul poeziei românești -

Viața și opera

1850 - 1889

“Dumnezeul geniului m-a sorbit din popor cum soarele soarbe un nour de aur din marea de amar”.

GRUPA NR . 2

Copilăria

poetului
Născut la ...

Copilăria la ...

.... Botoșani

.... Ipotești

Părinții poetului

Gheorghe Eminovici

Raluca Eminovici

1812 Febr. 10. Se naște la Călinești (Suceava) tatăl poetului, **Gheorghe Eminovici**, fiul mai mare al dascălului din Călinești, Vasile Eminovici, și al Ioanei Sărghei. Provenind dintr-o familie numeroasă și nu prea înstărită, Gheorghe Eminovici părăsește de timpuriu satul natal. Este, pe rând, scriitor de cancelarie la baronul Jean Mustață, administrator al moșiei Dumbrăveni ce aparținea boierului Balș. Acesta din urmă îl ajută să obțină titlul de sluger; în 1842 Eminovici este ridicat la rangul de căminar. În anul 1840 Eminovici se căsătorește cu Raluca Iurașcu; vor avea împreună 11 copii. Stabilitatea materială la care râvnea Eminovici ar fi putut fi în sfârșit obținută prin cumpărarea, în 1847, a moșiei de la Ipotești, unde familia căminarului se va muta definitiv abia în 1857, o dată cu terminarea noii case. Însă bună parte din veniturile moșiei vor fi folosite de Eminovici pentru a asigura fiilor săi studii liceale și universitare, costisitoare chiar și pentru o familie mai înstărită. În 1878, Eminovici este nevoit să vândă Ipoteștii pentru a-și plăti datoriile; rămâne ca administrator al noului proprietar până în 1884, anul morții sale. Este îngropat la Ipotești alături de soția sa, Raluca.

1816 Se naște la Joldești mama poetului, **Raluca Iurașcu**, a treia fiică a stolnicului Vasile Iurașcu și a Paraschivei Iurașcu, născută Donțu. Se căsătorește în 1840 cu Gheorghe Eminovici, aducând o zestre destul de frumoasă, care părea să fie de bun augur pentru tânăra familie. Are unsprezece copii, dintre care șase vor muri în timpul vieții sale. Moare în 1876, la Ipotești.

Amintirile Școlii

Școala

Profesorul

Promoția 1864 a gimnaziului din Cernăuți. În medalion ar putea fi Eminescu

Elev la Cernăuți

Aron Pumnul

Familia poetului

Mihai Eminescu este al șaptelea dintre cei unsprezece copii ai căminarului Gheorghe Eminovici, provenit dintr-o familie de țărani români din nordul Moldovei, și al Ralucăi Eminovici, născută în familia Jurașcu, fiică de stolnic din Joldești. Primul născut, Șerban (n.1841), studiază medicina la Viena, se îmbolnăvește de tuberculoză și moare alienat în 1874. Fratele său, născut în 1843, Niculae, va contracta o boala venerică și se va sinucide în Ipotești, în 1884. Iorgu, (n. 1844), a studiat la Academia Militară din Berlin, dar după o carieră de succes, moare în 1873 din cauza unei răceli contractate în timpul unei misiuni. Ruxandra se naște în 1845 dar nu supraviețuiește prea mult, moare în copilărie. Ilie, n. 1846 a fost tovarășul de joacă al lui Mihai, descris în mai multe poeme. Moare în 1863 în urma unei epidemii de tifos. Maria, n. 1848 sau 1849 trăiește doar șapte ani și jumătate. Aglae trăiește între 1852 și 1906, a suferit de morbul lui Basedow. A fost căsătorită de două ori, a locuit în Ipotești, și a avut doi băieți, pe Ioan și pe George.

Elev la Cernăuți

Copilăria a petrecut-o la Botoșani și Ipotești, în casa părintească și prin împrejurimi, într-o totală libertate de mișcare și de contact cu oamenii și cu natura, stare evocată cu adâncă nostalgie în poezia de mai târziu (*Fiind băiat... sau O, rămâi*). Între 1858 și 1866, a urmat cu intermitențe școala la Cernăuți. A urmat clasa a III-a la „Nationale Hauptschule“ din Cernăuți, fiind clasificat al 15-lea între 72 de elevi. A terminat clasa a IV-a clasificat al 5-lea din 82 de elevi, după care a făcut două clase de gimnaziu. Între 1860 și 1861 a fost înscris la Ober-Gymnasium, liceu german din Cernăuți. Elevul Eminovici Mihai a promovat clasa I, fiind clasificat al 11-lea în primul semestru și al 23-lea în cel de-al doilea semestru. În clasa a II-a, pe care a repetat-o, l-a avut ca profesor pe Ion G. Sbiera, succesorul lui Aron Pumnul la catedră, culegător din creație populară și autor de studii de ținută academică. Aron Pumnul l-a calificat, în ambele semestre, cu note maxime la română. A obținut insuficient pe un semestru la Valentin Kermanner (la limba latină) și la Johann Haiduk, pe ambele semestre (la matematică). Mai târziu a mărturisit că îndepărtarea sa de matematică se datora metodei rele de predare. În 1866 aprilie 16 a părăsit definitiv cursurile, deși avea o situație bună la învățătură. Avea note foarte bune la toate materiile. Ion G. Sbiera i-a dat la română calificativul *vorzüglich* (eminent). Plecând de vacanța Paștelui la Ipotești, nu s-a mai întors la școală.

Fiind băiat...

„Fiind băiet păduri cutreieram
Și mă culcam ades lângă izvor,
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam
S-aud cum apa sună-ncetișor:
Un freamăt lin trecea din ram în ram
Și un miros venea adormitor.
Astfel ades eu nopți întregi am mas,
Blând îngânat de-al valurilor glas.”

*Casa memorială
Eminescu*

Lacul lui Eminescu

**„Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.**

**Și eu trec de-a lung de maluri,
Parc-ascult și parc-aștept
Ea din trestii să răsară
Și să-mi cadă lin pe piept ...”**

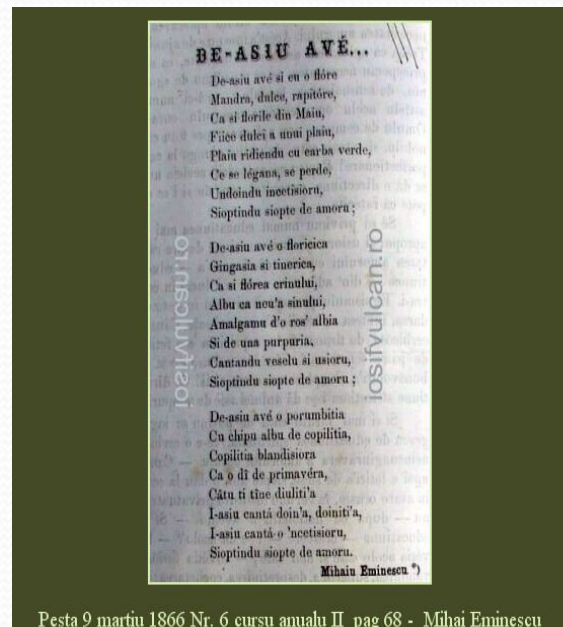
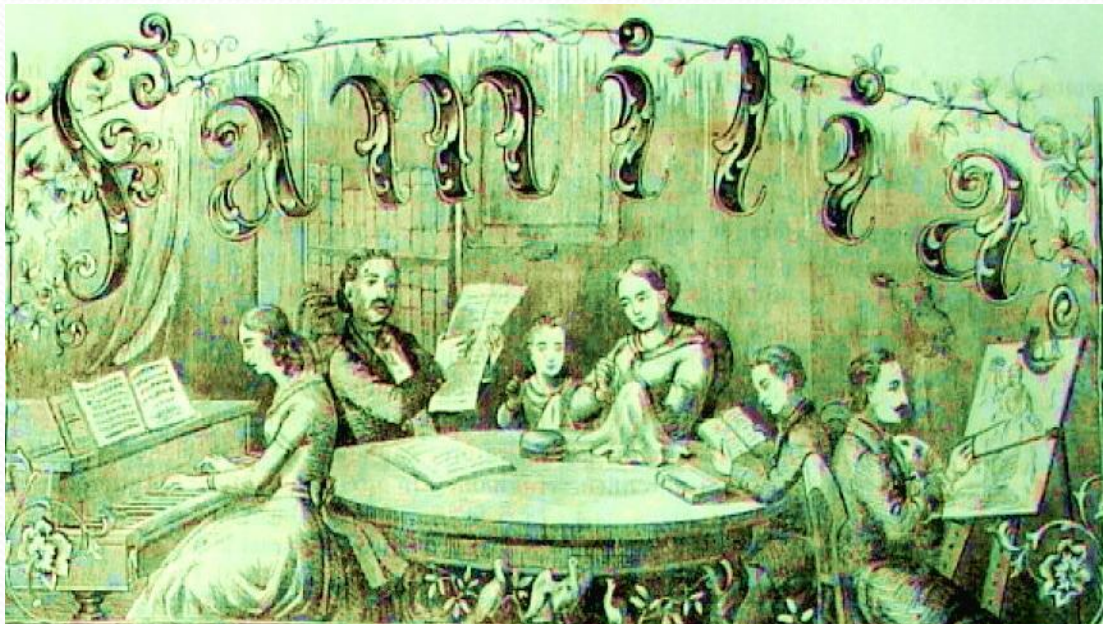
Din nou la Cernăuți

În 1864 elevul Eminovici Mihai a solicitat Ministerul învățământului din București o subvenție pentru continuarea studiilor sau un loc de bursier. A fost refuzat, „nefiind nici un loc vacant de bursier“. În 21 martie 1864, prin adresa nr. 9816 către gimnaziul din Botoșani, i s-a promis că va fi primit *„negreșit la ocaziune de vacanță, după ce, însă, va îndeplini condițiunile concursului“*. Elevul Eminovici a plecat la Cernăuți unde trupa de teatru Fanny Tardini-Vladicescu dădea reprezentații. La 5 octombrie 1864, Eminovici a intrat ca practicant la Tribunalul din Botoșani, apoi, peste puțin timp, a fost copist la comitetul permanent județean.

La 5 martie 1865, Eminovici a demisionat, cu rugămintea ca salariul convenit pe luna februarie să fie înmănat fratelui său Șerban. În 11 martie tânărul M. G. Eminovici a solicitat pașaport pentru trecere în Bucovina. În toamnă s-a aflat în gazdă la profesorul său, Aron Pumnul, ca îngrijitor al bibliotecii acestuia. Situația lui școlară era de „privatist“. Cunoștea însă biblioteca lui Pumnul până la ultimul tom.

Debutul în revista “Familia”

9 martie 1866

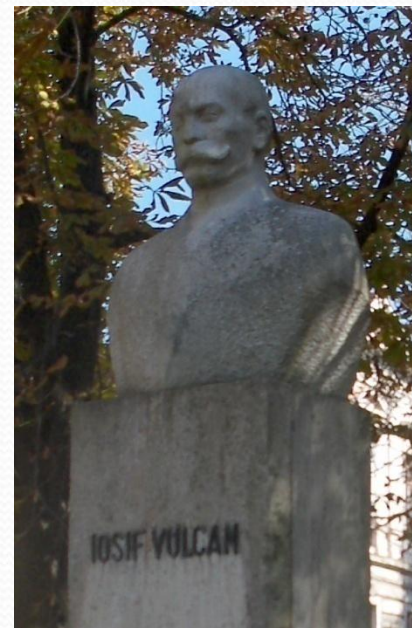

Coperta revistei

Poezia *De-aș avea...*

Iosif Vulcan – „nașul” lui *Eminescu*

1866 este anul primelor manifestări literare ale lui Eminescu. În 12/24 ianuarie moare profesorul de limba română, Aron Pumnul. Elevii scot o broșură, Lăcrămioarele învățăceilor gimnaziști (Lăcrimioare... la mormântul prea-iubitului lor profesoriu), în care apare și poezia *La mormântul lui Aron Pumnul* semnată M. Eminoviciu, privatist. La 25 februarie/8 martie (stil nou) debutează în revista "Familia", din Pesta, a lui Iosif Vulcan, cu poezia *De-aș avea....* **Iosif Vulcan îi schimbă numele în Mihai Eminescu, adoptat și de poet** și, mai târziu, și de alți membri ai familiei sale. În același an îi mai apar în „Familia” alte cinci poezii.

Statuia lui Iosif Vulcan din Oradea

Primele versuri - fragmente

De-aș avea...

La mormântul lui Aron Pumnul

**Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină,
Cu cipru verde-ncinge antică fruntea ta;
C-acuma din pleiada-ți auroasă și senină
Se stinse un luceafăr, se stinse o lumină,
Se stinse-o dalbă stea!**

**Metalica, vibrînda a clopotelor jale
Vuieste în cadență și sună întristat;
Căci, ah! geniul mare al deșteptării tale
Păși, se duse-acuma pe-a nemuririi cale
Și-n urmă-i ne-a lăsat!**

**De-aș avea și eu o floare
Mindră, dulce, răpitoare
Ca și florile din mai,
Fiice dulce a unui plai,
Plai rîzînd cu iarbă verde,
Ce se leagănă, se pierde
Undoind încetișor,
Șoptind șoapte de amor;**

**De-aș avea o florică
Gingașă și tinerică,
Ca și floarea crinului,
Alb ca neaua sînului,
Amalgam de-o roz-albie
Și de una purpurie,
Cîntînd vesel și ușor,
Șoptînd șoapte de amor;**

Eminescu – sufleor la teatru

Teatrul

*...Fany Tardini din
Galați*

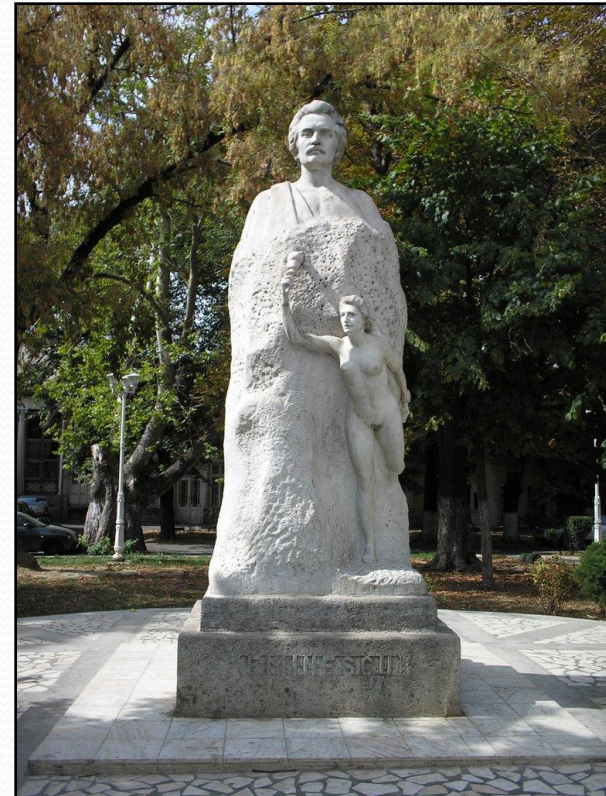
Actrița ...

...Fany Tardini

Eminescu la Galați

Corneliu Botez a fost cel care a avut inițiativa omagierii lui M. Eminescu, pentru prima dată de la moartea sa, la Galați. Corneliu Botez a editat lucrarea "Omagiul gălățenilor adus lui Mihai Eminescu" în 1909, a realizat o medalie comemorativă, un spectacol și a făcut posibilă dezvelirea primei statui a Poetului în țară, la Galați, în 1911. Statuia este realizată de sculptorul Frederic Storck.

Statuia lui Mihai Eminescu

Pribeghiile prin țară

Din 1866 până în 1869, a pribegit pe traseul Cernăuți – Sibiu – Giurgiu – București. De fapt, sunt ani de cunoaștere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor și a realităților românești, un pelerinaj transilvănean al cărui autor moral a fost Aron Pumnul. „Cât de clar este, respectând documentele epocii cernăuțene, respectând adevărul istoric atât cât există în ele, cât de cert este că drumul lui Eminescu în Transilvania, departe de a fi o «împrejurare boemă», «un imbold romantic al adolescenței», a fost - în fond - încheierea sublimă a unei lecții pentru toată viața: ideea unității naționale și a culturii române aplicată programatic și sistematic, cu strategie și tactică, după toate normele și canoanele unei campanii ideologice.” (Sânziana Pop)

**Mihai Eminescu
în prima jumătate a anilor 1870**

Eminescu la Blaj

*Se spune că de lângă acest tei
a exclamat marele poet: „Te
salut din inimă Romă mică.
Îți mulțumesc, Dumnezeule,
că m-ai ajutat s-o pot vedea”.*

Călătorii prin Transilvania

A intenționat să-și continue studiile, dar nu și-a realizat proiectul. În iunie 1866 a părăsit Bucovina și s-a stabilit la Blaj cu intenția mărturisită de a-și reîncepe studiile. În perioada 27-28 august 1866, a participat la adunarea anuală a ASTREI, la Alba Iulia. În toamnă, a părăsit Blajul și a mers la Sibiu, unde a fost prezentat lui N. Densușianu. De aici a trecut munții și a ajuns la București.

Palatul ASTREI Sibiu

L
A

S
I
B
I
U

Imagini din Sibiu

Foto: Mircea Văku

RomaniaExplorer.com

Sufleor și copist

În 1867 a intrat ca sufleor și copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiale, apoi secretar în formația lui Mihai Paskaly și, la recomandarea acestuia, sufleor și copist la Teatrul Național, unde îl cunoaște pe I.L. Caragiale. Cu această trupă face turnee la Brăila, Galați, Giurgiu, Ploiești. A continuat să publice în Familia; a scris poezii, drame (Mira), fragmente de roman (Geniu pustiu), rămase în manuscris; a făcut traduceri din germană (Arta reprezentării dramatice, de H. Th. Rotscher).

Teatrul Național din București

Eminescu prin Banat

Plăcile comemorative amintesc diversele ocazii cultural-artistice, din anii 1865-1868, la care a fost prezent poetul în Banat, la Timișoara și Lugoj, când era suflorul și secretarul trupei de teatru Mihail Pascaly.

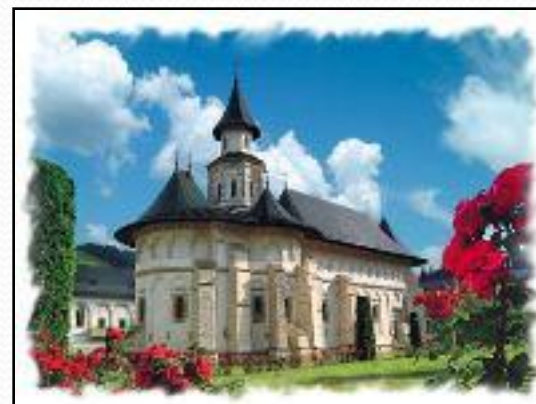

Eminescu la Viena

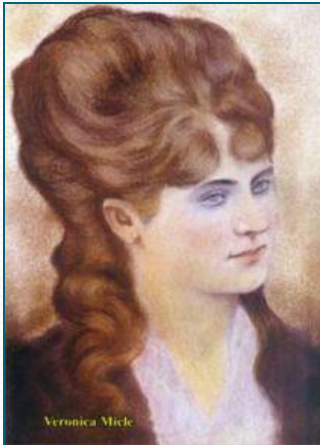
Prietenia cu Ioan Slavici

Între 1869 și 1872 este student la Viena. Urmează ca „auditor extraordinar” Facultatea de Filozofie și Drept (dar audiază și cursuri de la alte facultăți). Activează în rândul societății studențești (printre altele, participă la pregătirea unei serbări și a unui Congres studențesc la Putna, cu ocazia împlinirii a 400 de ani de la zidirea mănăstirii de către Ștefan cel Mare), se împrietenește cu Ioan Slavici; o cunoaște, la Viena, pe Veronica Micle; începe colaborarea la Convorbiri literare; debutează ca publicist în ziarul Albina, din Pesta. Apar primele semne ale bolii.

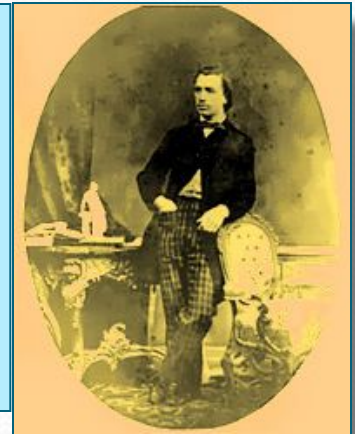
Organizarea serbării de la Mănăstirea Putna

Eminescu Și Veronica Micle

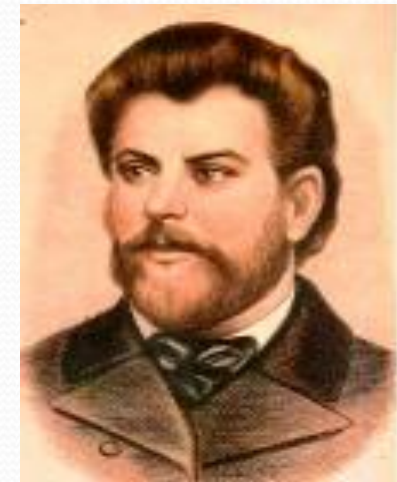
*Tu ești așa de albă ca floarea de cireși
Și soarta mea te puse în calea mea să ieși,
Să treci ca o ușoară crăiasă din povești,
C-o singură privire să-mi spui ce dulce ești,
Căci dulce ești! De-atuncea, eu te visez mereu
Tu gingașă mireasă a sufletului meu. □*

Eminescu la Iași I

În prima parte a anului 1875 a pus ordine în bibliotecă și a propus îmbogățirea ei cu manuscrise și cărți vechi românești. Tot în acest an a început traducerea din germană a unei gramatici paleoslave. L-a introdus pe *Ion Creangă* în societatea *Junimea*. Rămas fără serviciu, Eminescu a primit postul de corector și redactor al părții neoficiale la ziarul local *Curierul de Iași*, unde numeroase rubrici redactate de el au fost publicate fără semnătură. A frecventat cu regularitate ședințele *Junimii*. De multe ori l-a vizitat pe Creangă în *bojdeuca* sa. A făcut un drum la *București*, unde, prin *Maiorescu*, s-a împrietenit cu *Mite Kremnitz*, *Veronica Micle* a rămas, însă, idolul său.

Io
n

Cr
ea
ng
ă

Bojdeuca din Țicău

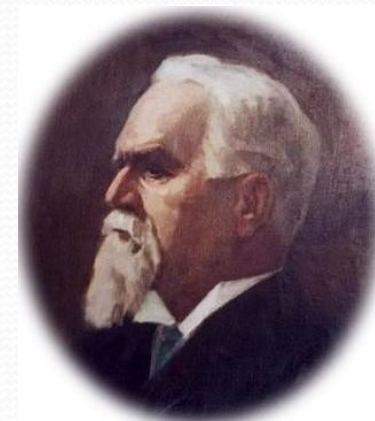
Eminescu la Junimea

II

„La despărțirea noastră întrebai pe Eminescu dacă i-ar plăcea să se așeze în Iași când va sfârși studiile sale. – „Aș veni bucuros, îmi răspunse el, căci societatea „Junimea” are pentru mine o mare atracție, însă mai târziu. Deodată ne-am înțeles cu Slavici să punem în mișcare pentru anul viitor o mare întrunire a studenților români din toate părțile, la mormântul lui Ștefan-Cel-Mare din mănăstirea Putna. Când ne-om fi îndeplinit această datorie, vin. – Eminescu îmi povesti cum voiau să organizeze acea serbare, și-mi făgădui asupra ei, o mică notiță pentru „Convorbiri literare” pe care mi-o și trimise. Este articolul subsemnat cu litera E și publicat în numărul din 15 septembrie al revistei.”

Mărturia lui Iacob Negruzzi

Tit
u

Ma
ior
es
cu

Casa Vasile Pogor – sediul Junimii

Eminescu la Iași III

Biblioteca Centrală Universitară Iași

Iubind în taină...

*... Nu vezi că gura-mi arsă e de sete
Și-n ochii mei se vede-n friguri chinu-mi,
Copila mea cu lungi și blonde plete?*

*Cu o suflare răcorești suspinu-mi,
C-un zâmbet faci gândirea-mi să
se-mbete.*

Fă un sfârșit durerii... vin' la sânu-mi.

Imagini din Parcul Copou
Teiul lui Eminescu

Eminescu la

Bucureşti

Suferinţele Poetului
1883 - 1889

În 1877 s-a mutat la Bucureşti, unde până în 1883 a fost redactor, apoi redactor-şef (în 1880) la ziarul *Timpu*. A desfăşurat o activitate publicistică excepţională, care i-a ruinat însă sănătatea. Acum a scris marile lui poeme (seria *Scrisorile* şi *Luceafărul*, etc.).

“- O, lasă-mi capul meu pe sân,

Iubito, să se culce

Sub raza ochiului senin

Şi negrăit de dulce;

Cu farmecul luminii reci

Gândirile străbate-mi,

Revarsă linişte de veci

Pe noaptea mea de patimi.

Şi de asupra mea rămâi

Durerea mea de-o curmă,

Căci eşti iubirea mea dentâi

Şi visul meu din urmă.”

Luceafărul

Moartea Poetului

În data de 13 iunie 1889, în jurul orei 3 dimineața, poetul a murit în sanatoriul doctorului Șuțu din strada Plantelor, București. Ziarul *Românul* anunța ziua următoare la știri: **Eminescu nu mai este**. În 17 iunie Eminescu a fost înmormântat la umbra unui tei din Cimitirul Belu. Sicriul a fost dus pe umeri de elevi de la Școala Normală de Instructori din București.

„Astfel se stinse în al optulea lustru de viață cel mai mare poet, pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va veșteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de tăria parfumurilor sale”. George Călinescu

